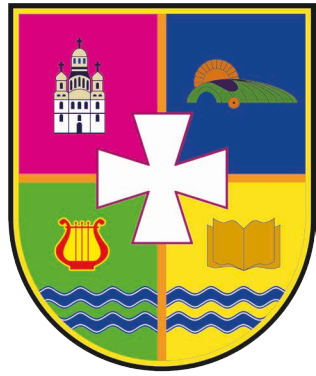

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №8(34) 19 КВІТНЯ 2019 РОКУ

Шановні земляки!

Незабаром ми святкуватимемо найбільше християнське свято – Воскресіння Христове. Це особливо шанова-не свято, яке не дарма назване Великоднем. Воно мимоволі спонукає нас бути добрішими, чуйнішими, милосерд-нішими, терплячішими один до одного. Воно нагадує нам про духовне відродження, яке потрібне всій українській нації.

Щиро вітаю вас із цим радісним і величним днем. Нехай душевне тепло огорне кожного українця, осяє весь світ, принесе надію, радість і щастя в кожную оселю. І нехай у людські помисли увійде добро, в серцях оселиться любов, а в наших душах — віра й надія на краще життя, адже ми цього варті. Христос воскрес!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат. Білоцерківської сільської ради.

Шановні жителі громади!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди світлого й радісного свята **Христового Воскресіння!** Хай малинові дзвони Великодня принесуть у вашу оселю радість, віру, надію і любов. Нехай у кожного на душі будуть тепло і спокій, над головою — мирне небо, а поруч — надійні друзі та здорова родина. Вірю, що це свято подарує кожному розуміння, гармонію і радість, а передзвін великодніх дзвонів принесе лише благі вісті. Христос воскрес, славимо його!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Дорогі земляки-білоцерківці!

З настанням пасхальних днів не лише пробуджується природа, а й оживають наші душі, наші надії та сподівання на справедливе життя. У цей день ми дякуємо Господові за те, що в дні випробувань відчували його захист і підтримку.

Водночас усі ми добре розуміємо, що досягти вагомих здобутків можна лише наполегли-вою спільною працею. Тож нехай це величне християнське свято спонукає кожного з нас ще раз замислитися над вічними людськими цінностями, над майбутнім своєї родини, нашої громади, всієї України. Бажаю всім нам здоров'я, працелюбства, наполегливості, розумін-ня й любові до ближніх. Хай віра допомагає долати труднощі, а мир і злагода назавжди оселяться в наших душах. Христос воскрес!

Іван ЛЕЩЕНКО
Білоцерківський сільський голова.

Шановні жителі громади! Шановні працівники ПП «БіАГР»!

Пасхальні свята, сповнені надією, усмішками рідних нам людей та невимовною радістю в душі, ще раз переконують нас у тому, що без віри і любові світ неможливий. Тож у світлий і врочистий день Великодня бажаю всім здоров'я, добра і благополуччя. Нехай життя оновиться разом із природою, нехай почуття світлої радості не покидає душі як можна довше. Нехай Господь оберігає вас, дарує мудрість, терпіння, любов, мир та злагоду на довгі літа!

Роман КОВАЛЕНКО,
директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Христос воскрес!
Вісвітну воскрес!

Директор Полтавського Центру розвитку місцевого самовряду-вання І. Балибіна і Білоцерківський сільський голова І. Лещенко.

Вивчення передового досвіду почалося з Білоцерківки

Полтавський Центр розвитку місцевого самовряду-вання — неурядова організація, яка допомагає впроваджувати ре-форму децентралізації, — вирішила провести серію виїзних семінарів для новостворених ОТГ. Її назва-ли «Платформа успішного досвіду громад». І перший такий семінар провели в Білоцерківській ОТГ, адже наша громада не лише була однією з перших, а й стала однією з найуспішніших в Україні.

4 квітня в Білоцерківку завітали голови та їхні заступники з 9 «мо-лодих» ОТГ, які утворились у 2017–2018 роках. Білоцерківський сіль-ський голова Іван Лещенко щиро й відверто розповів гостям про те, з якими труднощами довелося зіткнутися на шляху становлення, як тепер Білоцерківська ОТГ пла-нує та наповнює свій бюджет.

— Це був складний шлях. Було багато противників, які заважали

цьому процесу, — зазначив Іван Ва-сильович. — Я тоді був у вирі грома-доутворення. Громаду очолив, бо зрозумів, що це той шлях, який під-ходить саме для цієї території. Вже тоді я бачив перспективи Білоцер-ківської ОТГ і розумів, як розвива-ти її далі. Це вистраждале рішення. Було багато передумов — і фінан-сова спроможність, і готовність людей, і бізнес, який тут працює. Всі моменти потрібно було об'єд-нати для того, щоб почати вибудов-увати об'єднану громаду.

Якщо у 2016 році бюджет гро-мади становив 30 млн грн, то на 2019 рік передбачили понад 50 млн грн. Обсяг доходів на одного жителя у 2018 році становив 7,8 тис. грн. Це високий показник на-віть у межах України. Голова ОТГ називає це тією фінансовою спро-можністю, що слугує розвитку тер-иторії та наданню послуг.

— Протягом кількох останніх

років Білоцерківська ОТГ посідає провідні місця в усіх вітчизняних рейтингах, — зазначила директор Полтавського Центру розвитку місцевого самоврядування Іри-на Балибіна. — Саме тому семінар «Кращі практики діяльності грома-ди» ми вирішили провести в Біло-церківці.

Білоцерківській ОТГ певною мірою пощастило: на її території успішно працює потужне моло-копереробне підприємство. Ні для кого не секрет, що бюджет громади наповнюється значною мірою завдяки податкам, які під-приємство справно сплачує до бюджету. Крім того, воно забез-печує людей роботою, підтримує всі соціальні ініціативи. Це той соціально-відповідальний бізнес, про який на інших територіях лише мріють.

Про розвиток галузі освіти в Білоцерківській ОТГ доповідала

Вивчення передового досвіду почалося з Білоцерківки

Закінчення. Початок на стор. 1

Лариса Тимчук, радник голови з гуманітарних питань. Істотна частина бюджету громади витрачається на утримання закладів освіти та поліпшення їх матеріально-технічної бази. Так, освітня субвенція становить 8 млн грн, а з бюджету громади тільки на оплату комунальних послуг та зарплати працівників витрачають 10 млн. грн. Попри це, в громаді відмовилися від так званої оптимізації мережі шкіл та не за-

крили жодного навчального закладу. Підсумком всебічного піклування про освіту є високе – 13-те місце серед майже 400 шкіл Полтавщини. Підтримують у нашій громаді й культуру. На сьогодні тут діють понад 30 колективів. Будинки культури й клуби – це потужний засіб об'єднання жителів громади. Тому всі заклади культури належним чином відремонтовані й відкриті для людей. Наприклад, у Огірівському

клубі жителі збираються ледь не щодня: у відремонтованому підвалі відбуваються репетиції, а в холі можна пограти в настільний теніс. Для наочного підтвердження сказаного того ж дня учасники семінару оглянули школи, НВК та будинки культури в старостинських округах. І були щиро вражені побаченим!

За матеріалами
ОКІА «Новини Полтавщини».

Під час роботи семінару.

Сходка у Бірках: жителі села отримали вичерпні відповіді на всі запитання

10 квітня 2019 року за ініціативою Білоцерківського сільського голови І. В. Лещенка відбулася сходка жителів с. Бірки. На ній порушувалися різноманітні проблеми, які хвилюють жителів старостату.

Найболючішим питанням на сьогодні залишається транспортне сполучення. ПП Кордиш, який раніше обслуговував маршрут с. Бірки – Велика Багачка, із січня 2019 року не перевозить пасажирів. Причина – несправність автобуса. Тобто понад три місяці жителі села наче відрізані від світу.

На жаль, Білоцерківська сільська рада не може самотужки вирішити це питання. Сільрада неодноразово зверталася з клопотаннями до Великобагачанської РДА та Полтавської ОДА, які відповідають за перевезення пасажирів: оголошують та проводять конкурси, визначають перевізників, видають ліцензії. Порушувала це питання й депутат Великобагачанської районної ради Н. П. Падалій.

Найоптимальнішим варіантом була б організація перевезень пасажирів кимось із жителів села. А

сільська рада готова посприяти в проведенні конкурсу на маршрут та підготовці документів. Утім, ПП Кордиш не відмовляється від подальшого обслуговування маршруту, але має певні фінансові проблеми й не може швидко відремонтувати автобус. Тому на сходці звучали пропозиції скинутися громадою хто скільки зможе та допомогти йому відремонтувати автобус.

І. В. Лещенко запевнив, що не залишить жителів села наодинці з проблемою й при потребі раз на тиждень бірківчан до райцентру возитиме автобус громади.

Крім того, присутні на сходці запитували про медичне обслуговування в громаді, ремонт Бірківського будинку культури та ін. На всі запитання вони отримали вичерпні відповіді й переконалися: сільрада підтримує та надалі підтримуватиме їх. От тільки є питання, які не в компетенції місцевої влади. Приміром, за виховання дітей та їхній всебічний розвиток відповідати мусять передусім батьки...

Приводимо до ладу кладовища

Український народ споконвіку шанобливо ставився до померлих. Із покоління в покоління передавалася заповідь: згадувати про тих, кого вже немає на світі, або добре, або ніяк. Рідні молилися в церквах та просили Господа простити померлим гріхи й подарувати Царство небесне.

Ще однією багатовіковою народною традицією є підтримання належного ладу на цвинтарях. Раніше цим словом називали територію навколо церкви, де й ховали померлих. Тут поводитися так само, як у храмі: не їли, не пили, не смітили, дотримувалися тиші й порядку, молилися.

Часи змінилися, стосунки в суспільстві – теж. Ми постійно кудись поспішаємо й не завжди можемо навідати поховання рідних. Особливо коли живемо далеко. Тому місця останнього спочинку померлих заростають деревами, кущами, бур'янами, а пам'ятники знищують час і вандалі...

Торік депутат Білоцерківської сільської ради Віктор Володимирович Кордубан ініціював приведення всіх кладовищ у громаді до належного стану. Він сам активно долучився до цього процесу й посприяв коштами.

Торік було зроблено чимало, а цього року роботи продовжилися. Так, приведено до ладу кладови-

ща в Балаклії, Бірках, Колосівці, Кручі.

Та найбільше робіт виконано на кладовищі мікрорайону Кут у Білоцерківці. Ще торік тут спилили проблемні дерева, які загрожували впасти й пошкодити пам'ятники. Цього року пеньки спиляних дерев викорчували, знищили поросль. Потужна техніка рекультивувала та передискувала територію кладовища, де немає ні могил, ні хрестів. Після цього працівники бригади, сформованої з безробітних, пенсіонерів та інших жителів села, вручну кілька днів вибирали каміння, скло, сміття. Рекультивовану площу планується засіяти багаторічною травою, щоб надалі скошувати її й підтримувати лад на кладовищі.

Поряд із місцевими жителями працює й бригада з Харкова, яка привезла та монтує огорожу кладовища Кут (близько 700 м).

Виконано чималий обсяг робіт і на Центральному кладовищі с. Білоцерківка: робітники виріза-

ли всю поросль, а далі за роботу взялися люди, які доглядають могили рідних: вони прибрали поховання та знесли сміття у відведене місце. Незабаром вивеземо його та завеземо на кладовище пісок, щоб при потребі можна було підсипати поховання.

А занедбані могили, які ніхто не доглядає (бо рідні померли або виїхали), приводять до ладу робітники.

Дуже приємно, що люди підтримують ініціативу з упорядкування кладовищ та долучаються до догляду за ними. Так, 12 квітня відбулися суботники з прибирання місць останнього спочинку земляків у с. Красногорівка і Дзюбівщина. Їх ініціювали активісти ветеранської організації Ольга Авксентіївна Кононенко та Борис Якимович Свірідов. А наступного дня за ініціативи депутата Білоцерківської сільської ради Віктора Івановича Онищенка вийшли на суботник із прибирання кладовищ жителі Білоцерківки.

**Василь ІЛЬЧЕНКО,
в. о. директора
комунального підприємства
«Білоцерківська громада».**

Територія школи невідомо зміниться

Озеленення території навчального закладу має важливе значення для навчально-виховного процесу, фізичного розвитку, відпочинку та оздоровлення дітей.

Упорядкована шкільна ділянка сприяє повноцінному відпочинку учнів під час перерв, прищеплює їм любов до природи, вчить дбайливо ставитися до зелених насаджень, прищеплює естетичні смаки. Саме в школі діти одержують уявлення про живу природу, беруть безпосередню участь в озелененні території.

Вже кілька років учасники екологічного загону «Еколог», що діє в Красногорівській ЗОШ І–ІІІ ступенів, вивчають на пришкольній ділянці біолого-фізіологічні ознаки рослин, видовий склад насаджень території навчального закладу, можливості запровадження в культуру дикорослих рослин, визначають принципи системності. Щовесни на подвір'ї школи діти під керівництвом учителів висаджують дерева, кущі,

квіти.

Однак площа навчального закладу становить 1,57 га й не використовувалася повноцінно, зелені насадження були представлені переважно старими деревами й невеликим переліком видів. Крім того, просторова композиція насаджень не відповідає сучасним нормативним вимогам ландшафтно-архітектури. Шкільна ділянка потребувала максимального озеленення.

Не зайве зазначити, що в Красногорівці всі сільські заходи, дозволяючи молоді, відпочинок та розваги школярів відбуваються на території школи. Тому так важливо, щоб територія мала сучасний привабливий вигляд. З ініціативи педагогічного колективу школи було розроблено проект поліпшення сучасного стану з впровадженням принципів ланд-

шафтного будівництва та елементів садового-паркового мистецтва в озелененні території навчального закладу на основі використання сучасних технологій ландшафтознавства. Його вартість – 50 тис. грн. Фінансування взяли на себе Білоцерківська сільська рада, ТОВ «Білагро» та Полтавська обласна рада (кошти вдалося залучити за сприяння депутата обласної ради Мацько Н. К.).

Цими днями учні та вчителі висадили 81 саджанець, який надала фірма «Соната»: сосну гірську, барбарис жовтий, зелений, червоний, кілька видів ялівцю, тую, сливу червонолисту. Тепер наше завдання – регулярне поливання. І в цьому нам допомагає місцеве підприємство. Сподіваємося, що через кілька років територія школи невідомо зміниться.

**Ольга КРОПИВКА,
директор Красногорівської ЗОШ.**

Учні висаджують дерева й кущі.

Ландшафтний дизайн на подвір'ї школи.

Вони тікали від смерті...

На початку 90-х років у селі Бірках оселилося 15 родин переселенців із так званої зони добровільного відселення. Напередодні 33-ї річниці від дня аварії на Чорнобильській АЕС (26 квітня 1986 року) пропонуємо вашій увазі розповідь про те, як ці люди опинилися на полтавській землі, яка стала для них другою батьківщиною.

Найбільша техногенна катастрофа

26 квітня об 1 год. 23 хв. за київським часом вибухнув четвертий реактор Чорнобильської АЕС. Пожежу, що виникла, вдалося погасити лише через 10 діб! Вітер роздмухав смертоносний дим на величезну територію. Радіоактивна хмара накрила не лише сучасну Україну, Білорусь та Росію, які розташовані поблизу ЧАЕС, але й прибалтійські республіки СРСР, Фінляндію, Данію, Норвегію, Швецію, Австрію, Болгарію, Грецію, Румунію, Угорщину, Чехословаччину та інші європейські країни. Ядерні дощі з Чорнобиля випали навіть у Ірландії!

Згодом вибухові присвоїли сім балів із семи можливих за міжнародною шкалою ядерних подій (INES), що зробило подію найбільшою техногенною (тобто створеною руками людини) катастрофою в історії. Принагідно зазначимо, що 2011 року 7 балів присвоїли й аварії на АЕС Фукусіма-1 в Японії, але останню спровокував землетрус.

Про забруднення території повідомив не СРСР, як мало б бути, а керівництво Форсмаркської АЕС у Швеції (1100 км від місця аварії). 27 квітня на одязі співробітників виявили радіоактивні частинки. Після безрезультатних пошуків витоку радіації на самій АЕС установили, що в західній частині СРСР існує серйозна ядерна проблема. За оцінкою фахівців, у повітря потрапило в 50 разів більше радіації, ніж після вибуху атомних бомб, скинутих на Хіросіму і Нагасакі в 1945 році.

У той час, як іноземні засоби масової говірили про загрозу для життя людей, а на екранах телевізорів демонстрували карту повітряних потоків у Центральній і Східній Європі, радянська влада старанно приховувала будь-яку інформацію про катастрофу. В Києві та інших містах України й Білорусі 1 та 2 травня відбувалися демонстрації й масові гуляння, хоча, як свідчать розсекречені документи СБУ, рівень радіації, наприклад, у Києві, перевищував допустимий у десятки разів!

Необхідність відселення визнали через 4 роки

27 квітня жителі м. Прип'ять організовано покинули свої домівки. Вони не знали, що вже не повернуться сюди ніколи. За кілька днів евакуювали населення 10-кілометрової зони, до 6 травня – з інших населених пунктів 30-кілометрової зони. Цю територію площею близько 4 тис. кв. км назвали зоною відчуження та заборонили вільний доступ у неї.

Проте забруднення радіонуклідами спостерігалось й за межами цієї зони. І лише на початку 90-х років понад 2 тис. населених пунктів на території 12 областей (Вінницька, Волинська, Житомирська, Івано-Франківська, Київська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська) отримали статус зони гарантованого добровільного відселення та зони посиленого радіоекологічного контролю.

Люди самі вирішували, чи залишатися їм і далі на забрудненій території, чи покинути насиджені місця й вирушати в невідомому напрямку. Здебільшого наважувалися на переїзд молоді родини з дітьми, рятуючи не стільки себе, як дітей. Усі проблеми з переїздом, працевлаштуванням, налагодженням побуту їм доводилося вирішувати практично самотужки.

За офіційною статистикою статус переселенців отримали понад 350 тис. українців. Чимало з них оселилося на Полтавщині. Розповіді цих людей про пережите дуже схожі з історіями переселенців із Криму й Донбасу. Справді, вони тікали від смерті, адже радіація теж убиває, тільки повільно. І ще одна схожість: переселенці з Чорнобиля, як і переселенці зі Сходу України, виявилися потрібними владі, яка всіляко відмахувалася від їхніх проблем...

Єфросинія Жеревчук працювала з майбутнім міністром

Єфросинію Михайлівну Жеревчук у Білоцерківській громаді знають як висококваліфіковану медсестру й дуже активну жінку. Жоден захід у Бірках не відбувається без її участі. Й удень, і вночі за медичною допомогою до медсестри звертаються не лише односельці, а й жителі сусідніх населених пунктів.

Такою ж активною, небайдужою, залученою в свою професію Єфросинія була й замолоду. Жила вона в с. Білорівні Олевського району Житомирської області. Працювала старшою медсестрою й операційною медсестрою в хірургічному відділенні місцевої лікарні.

– Село наше більше нагадувало містечко:

близько 11 тис. населення, 4 школи, велика лікарня, – розповідає жінка. – Саме на базі нашого хірургічного відділення Юрій Прокопович Спіженко проводив операції, які лягли в основу його кандидатської, а згодом докторської дисертації. А я йому допомагала.

Окремо хотілося б сказати кілька слів про людину, з якою разом працювала Єфросинія Михайлівна. Юрій Спіженко був головним лікарем Олевської лікарні, потім – начальником районного та обласного відділів охорони здоров'я. Коли трапилася аварія на ЧАЕС, він одразу зрозумів небезпечні наслідки «мирного атома» й, не чекаючи вказівки згори, запровадив у всіх школах Житомирщини йодотерапію. За таке «самоправство» в ті часи легко можна було позбутися посади й навіть партійного квитка, та молодий керівник (Спіженку тоді було 35 років) на це не зважав. Без сумніву, він урятував здоров'я тисячам чи, може, й більше дітей. На щастя, вчинок Спіженка належним чином оцінили у Києві й запропонували посаду заступника міністра охорони здоров'я. У 1991 році він став першим міністром незалежної України.

– Про події в Чорнобилі ми довгий час нічого не знали, – продовжує Є. Жеревчук. – Ніхто не попереджав людей, що небезпечно відкривати квартирки й перебувати на вулиці. Всі дивувалися, чому танкова дивізія, розташована в лісі поряд із Білорівничаними, постійно поливає водою вулиці. А після закінчення навчального року школярів стали масово вивозити в дитячі табори Хмельницької, Закарпатської, Львівської областей. До школи під'їжджало кілька десятків автобусів, куди

Є. М. Жеревчук.

заходили діти з речами. У кожному автобусі їхало двоє вчителів, колону супроводжувала машина швидкої допомоги.

Таке оздоровлення практикували щоліта. Але ж через місяць чи два діти знову поверталися на забруднену радіацією територію. Лікарі масово фіксували у малечі часті кровотечі та біль у ногах.

Спочатку ніхто не говорив жінкам про ризик народження дітей із вадами та захворюваннями. Дітки з'являлися на світ, як і раніше. Я сама 1988 року народила другу донечку. Лише після 1990 року гінекологи розпочали просвітницьку роботу та намагалися запобігти вагітності. Певно, на той час з'явилися якісь наукові дослідження про вплив радіації...

Іхали в Остап'є, а вийшли у Бірках

– Коли 1990 року Білорівничі отримали статус зони добровільного відселення, ми почали шукати місце для переїзду, – продовжує Є. М. Жеревчук. – Робили це самостійно: згрупувалися по кілька сімей, їздили територією України. Але не скрізь були робота, житло, дитсадки чи школи...

Після кількох невдалих спроб у лютому 1990 року я з односельцями потрапила у Велику Багачку. Неподалік у с. Довгалівці вже жили переселенці з Олевського району, які й порадили їхати сюди. Та в Багачці нічого підходящого нам не запропонували. Сказали їхати в Красногоровку. А там голова колгоспу Солод, дізнавшись, що мій чоловік працює трактористом у лісгоспі, одразу заявив: «Е, ні, він не зможе працювати в нашому господарстві, адже ми займаємося рослинництвом». Засмучені, ми вже збиралися їхати додому, та наостанок нам порадили поїхати в с. Остап'є.

На той час автобус у Остап'є їздив чотири рази на день, причому один чи два рейси були через Бірки. Був кінець зими, йшов дощ, дорога була дуже поганою... Одне слово, до Остап'я ми не доїхали й вийшли в Бірках. А тут планувалося відкриття нового птахівничого комплексу. Його так і не відкрили, але напередодні звели для працівників радгоспу кілька багатоквартирних будинків. У господарстві нам одразу ж запропонували житло. Покликали коменданта, вона принесла ключі й повела вибирати новенькі квартири: трикімнатні, чотирикімнатні... Це нас і підкупило.

Спочатку в Бірки переселилися три родини: брати Віктор і Олександр Любиченки й наша. Пізніше до них приєднався їхній брат Леонід. У червні приїхали сім'ї Шелестів, Івашків, Рубанів, під осінь – родина Самойленків із сусіднього с. Варварівка Олевського району та Товкач із Білорусії.

Із зони зараження приїхало 16 дітей, потім у родинх переселенців ще народилися діти. Нашій старшій донечці було 10 років, меншій – 2. У Бірках на той час працював дитсадок, де було 4 групи дітей, у школі навчалося понад 100 учнів. На новому місці нам дуже сподобалося, особливо доброзичливі місцеві люди, сільські мальовничі краєвиди...

Важче було з роботою, згадує Єфросинія Михайлівна. Микола Степанович Жеревчук улаштувався трактористом у радгосп, а вона тривалий час ніде не працювала. Зрештою, влаштувалася в Білоцерківську лікарню, але дістатися на роботу і з роботи було проблематично. Траплялося, що носила меншу дитину на плечах. Коли їй запропонували 0,5 ставки медсестри в дитячому садку, висококваліфікована хірургічна медсестра неймовірно зраділа. Вона пригадує, як у Бірках будували й відкривали нове приміщення садочка...

Та потім дитсадок закрили, а вона потрапила під скорочення. Діти підросли, й жінка стала працювати в поліклініці в Білоцерківці. А коли місцевий фельдшер вийшов на пенсію, жителі Бірок поїхали у Велику Багачку з вимогою: призначити завідувачку ФАПом Єфросинію Жеревчук. Нікого іншого на цій посаді вони не хотіли!

Відтоді минуло 22 роки. Єфросинія Михайлівна досягла пенсійного віку, але не уявляє себе без улюбленої роботи, без активної участі в житті громади, без постійного спілкування з односельцями.

Майже п'ять років із дозиметром

Ще одна активна й шанована в громаді жінка – Ольга Дмитрівна Товкач, депутат Білоцерківської сільської ради, директор Бірківського НВК. У Бірки вона з чоловіком та двома дітьми переїхала з с. Словечко Єльського району Гомельської області (Білоруська РСР).

– Наша родина єдина в Бірках, яка переїхала не із зони добровільного, а обов'язкового відселення, – розповідає Ольга Дмитрівна. – Зараз нашого села взагалі немає, воно повністю знищене.

Щоправда, розповідає жінка, щоб отримати статус потерпілих II категорії, її родина мала прожити на забрудненій території принаймні ще 2 місяці. Але вона з чоловіком не захотіла далі ризикувати здоров'ям дітей.

– Майже п'ять років ми жили в умовах радіаційного забруднення й постійно користувалися дозиметром, – згадує О. Товкач. – Зірвеш у садку яблуко, грушу, поміряєш рівень радіації, а прилад зашкалює, тому викидаєш соковитий плід... Полуниці обривали ще до того, як вони почервоніють, щоб діти не бачили. Нам привозили фрукти, навіть екзотичні: банани, манго, яких раніше ніхто в Україні не бачив. Але пояснити дітям, чому не можна їсти те, що виросло в садку чи на городі, було дуже складно... Боляче було виростити кабачка, зарізати й одразу закопати...

Неприємні спогади лишилися в мене від того періоду життя. Коли ми переїхали в Бірки, то довго не могли звикнути до того, що дозиметр уже непотрібний, а все, що росте навкруги – цілком безпечно: зривай і одразу споживай. Це неймовірне відчуття безпеки, свободи, відсутності страху...

Село давно вже стало рідним

– Ми самі шукали місцевість для переселення, – продовжує моя співрозмовниця. – Інтернету тоді не було, тому послуговувалися інформацією, отриманою від знайомих. Більше ж сподівалися на власні очі. Того разу їхали з чоловіком попутками у Вінницьку область. Та водій розповів, що на Вінничині чимало гранітних кар'єрів, тому, вочевидь, не бракує радіації. Ми згадали, що наш знайомий Олександр Могилевець переїхав у Бірки і розповідав, що там можна отримати житло. Отож із півдороги повернули на Полтавщину. Бірки нам дуже сподобалися. Та виникли

О. Д. Товкач.

проблеми з роботою. Зверталася в школи Подолу, Білоцерківки, але там теж не було вакансій. Пішла працювати в радгоспну їдальню. Потім звільнилося місце вчителя математики на час декретної відпустки у Бірківській школі. Так я на цій посаді й залишилася та працюю майже 30 років.

Нас поселили не в квартиру, а в радгоспний будинок, який ми викупили. Згодом Чорнобильський фонд повернув нам вартість житла. Крім того, дітей забезпечували путівками на оздоровлення. І син, і дочка двічі були в санаторії «Псел» у Великій Багачці. Оце й усі пільги, які ми мали від держави. Пізніше, правда, влада відшкодовувала харчування чорнобильських дітей. Але на той час мої діти вже виросли.

Я сама родом зі Львівщини, там усі дуже гарні господарі, які ніби змагаються один із одним: щоб будинок був не гіршим, ніж у сусідів, щоб господарство було фاینим... Певною мірою це стимулює, та все ж на Полтавщині люди значно простіші, доброзичливіші, тому я почувалася тут вільніше. Бірки стали по-справжньому рідними для моєї родини та інших переселенців. Нікуди не хочу звідси їхати!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Подільський старостат

нагадує громадянам, які самостійно обробляють земельні частки (пай), що вам потрібно до **1 травня 2019 року** звернутися у Великобагачанське відділення Миргородської ОДПІ ГУ ФСУ (податкова) для подання податкової декларації про майновий стан і доходи, отримані у 2018 році.

Податкова працює:

пн – чт 9.00–18.00;

пт 9.00–16.00;

сб 9.00–13.00

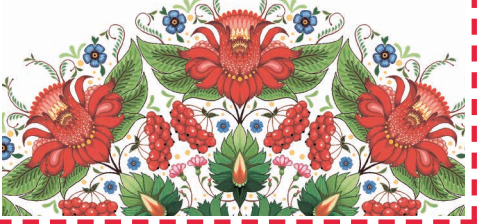

Увага! Конкурс!

Сектор культури і туризму виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради планує провести в липні 2019 року на території Білоцерківської ОТГ Відкритий фестиваль народної творчості «Запальний веселий сміх нас об'єднує усіх!» (гумористичного спрямування), приурочений до Дня рибалки і мисливця.

Оголошуємо конкурс на найкращий логотип фестивалю.

Матеріали подавати до 1 травня 2019 р. організаторам заходу за адресою: с. Білоцерківка, вул. Лесі Українки, 30, Білоцерківський сільський будинок культури тел. 0668834507.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

13 квітня
ЧОРНОПР НАТАЛІЯ ФЕДОРІВНА
(с. Огірівка) – 65 років;

16 квітня
МИХАЙЛИК ВІРА ЛЕОНТІВНА
(с. Дзюбівщина) – 95 років;

18 квітня
КОРЖ СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

20 квітня
СИДОРЕНКО КАТЕРИНА ПАВЛІВНА
(с. Дзюбівщина) – 80 років;

21 квітня
БЕРКАЛО МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Герусівка) – 70 років;

22 квітня
ПИПКО ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;

24 квітня
ІВЧЕНКО ТЕТЯНА ГРИГОРІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;
МИХАЙЛИК ВІРА ОЛЕКСІВНА
(с. Дзюбівщина) – 60 років;

27 квітня
ЖАБОТИНСЬКА ГАЛИНА ТРОХИМІВНА
(с. Красногорівка) – 80 років;

28 квітня
ГАЙКО ГАННА ПАВЛІВНА
(с. Білоцерківка) – 70 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають міцного здоров'я, безмежного щастя, добробуту, надійних друзів, невичерпного оптимізму, любові й розуміння близьких.

**Бажаємо спокою й миру в родині,
Щоб щастя всміхалося кожній днині,
Тепла і поваги від добрих людей,
Любові онуків, підтримки дітей.
Зичимо щастя, зичимо долі
Щоб хліба й до хліба було вам доволі.
Щоб радість у серці постійно жила
І щедрою сонячна доля була:
Хай Мати Пречиста стоїть на сторожі,
Господь у щоденних ділах допоможе,
Весною буяє в душі доброта,
Чистого неба й людського тепла.**

У Білоцерківській школі смакували солодощами

5 квітня за ініціативою шкільного учнівського самоврядування в Білоцерківській ЗОШ І-ІІІ ступенів відбувся ярмарок солодощів. На ньому школярі представили власноруч виготовлену продукцію. Весела метушня, завзяті продавці, які наввипередки рекламували свій товар, розгублені покупці, в яких очі розбігалися від розмаїття солодощів, – усе було, як на справжньому ярмарку. Сумувати не довелося нікому.

Житимемо по-європейськи

У Бірках завершується термомодернізація навчально-виховного комплексу. Будівельники вже фарбують зовнішні стіни та незабаром звітують про роботу.

Як ми вже повідомляли, у листопаді 2017 року наша громада приєдналася до європейської ініціативи «Угода мерів». Це провідна ініціатива, започаткована Європейським Союзом для тих, хто має чіткий курс на розвиток «зеленої» економіки, на зменшення викидів CO₂ та широке впровадження енергоефективних проектів і заходів.

У Білоцерківській ОТГ активно запроваджують енергоефективні заходи. Планується, що всі інфраструктурні об'єкти – від амбулаторій до дитячих садків – невдовзі будуть належним чином утеплені, затишні, комфортні й при цьому витратимуть мінімальну кількість енергоносіїв. Тому їх ремонтують за схожою схемою: починають із капітального ремонту покрівлі, утеплюють стелю, фасад, замінюють вікна, двері. Саме так ремонтували й Бірківський НВК. Влітку цій будівлі виповниться 50 років, та до свого ювілею вона виглядатиме, наче нова.

– Будівельники оббили стіни утеплювачем, зараз фарбують фасад, – розповіла директор НВК О. Д. Товкач. – Реконструювали ганок та виклали бруківку перед ним. Наша школа збудована 1969 року, влітку будівлі виповниться 50 років, але тепер вона виглядає, як нова.

Оновлений ганок.

Термомодернізація закладу завершується.

Будівельники фарбують фасад НВК.

Подарунок, медаль і купа позитивних емоцій

Напередодні Всесвітнього дня здоров'я (7 квітня) сім'я Мойси з Красногорівки у складі мами Оксани Миколаївни, тата Євгена Володимировича та четвертокласниці Красногорівської ЗОШ Тані взяла участь у обласному спортивному фестивалі «Мама, тато і я – спортивна сім'я». Їм надовго запам'ятаються різноманітні спортивні змагання, розваги, нові знайомства, неперевершена атмосфера свята. Наші земляки вдало

виступили й посіли четверте місце. Вони отримали грамоту, цінний подарунок і першу сімейну медаль. А головне – купу позитивних емоцій. «Ми зрозуміли, що спорт єднає, тому треба займатися ним і вести здоровий спосіб життя», сказав, підсумовуючи участь у конкурсі, голова сімейства.

Валентина ДАЦЕВА,
заступник директора
Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Оксана Миколаївна та Євген Володимирович Мойси з донькою Тетянкою.

На «Ярмарок професій-2019» у Білоцерківку з'їхалися старшокласники двох ОТГ

Великобагачанська районна філія Полтавського обласного центру зайнятості ініціювала проведення 11 квітня 2019 року масового профорієнтаційного заходу для учнівської молоді «Ярмарок професій». Ініціативу підтримали відділи освіти виконкомів Білоцерківської та Рокитнянської сільських рад.

До Білоцерківського будинку культури організовано звели учнів 6–11 класів із обох громад. Перед ними виступили представники навчальних закладів, які готують фахівців, затребуваних підприємствами, що працюють на території громад: ТОВ «Біла-гро», ПП «БІАГР», ПА «Агроінвест». Це Полтавська державна аграрна академія, Полтавський технікум харчових технологій Національного університету харчових технологій, Міжрегіональний центр звільнених у запас військовослужбовців (м. Хорол), Національний фармацевтичний університет (м. Харків), Красногорівське ПТУ № 49, а також представники Національної поліції Великобагачанського району.

Відкрив захід заступник Білоцерківського сільського голови Петро Рибальченко, який у своєму виступі наголосив на відповідальному виборі професії. Цю риторику розвинув і директор філії Федір Верховінін, який вбачає майбутнє нашої держави саме в успішних і щасливих людях.

Після цього представники навчальних закладів по черзі з любов'ю та досить детально розповіли про умови навчання й проживання, стипендії, культурно-масове дозвілля тощо. Вони супроводжували свої виступи цікавими презентаціями.

Патрульні поліцейські демонстрували авто й спілкувалися зі школярами на рівних.

Для фармацевтів важливим є якісна підготовка, сучасні навчальні корпуси, відмінні умови проживання й харчування, а також майже стовідсоткове працевлаштування випускників.

Центр перепідготовки м. Хорол акцентував на престижності навчального закладу на теренах області, адже його випускники успішно працюють, наприклад, у закладах харчування, адже мають змогу отримати 5 розряд кулара. І головне – це безкоштовне навчання, стипендія, гуртожиток.

Є чим похвалитися й Красногорівському ПТУ. Тут теж безкоштовне навчання, виплата стипендії та забезпечення гуртожитком за потреби. Й усе це практично вдома. А ще порадували наші земляки смачною та

запашною випічкою, яку можна було придбати в холі, та виступом групи КВН.

Аграрна академія як завжди з гумором підготувала презентаційний ролик, який слухачі сприйняли дуже позитивно. А спеціальності, які пропонують навчальний заклад, необхідні й доречні для нашого регіону. Старшокласникам розповіли про яскраве студентське життя, різноманітні спортивні та творчі гуртки, музеї, сучасні умови проживання та навчання.

Полтавський коледж харчових технологій пропонує прямі навчання під потреби ринкуутворюючих підприємств Білоцерківської громади (зокрема ПП «БІАГР») та всього Великобагачанського району. Тому

випускники закладу можуть себе реалізувати саме на рідній землі.

Родзинкою «Ярмарку вакансій» була зустріч із представниками Національної поліції Великобагачанського району, які пропонували визначитися з вибором цієї романтичної професії. Старшокласники познайомилися з героїнею нашої Великобагачанщини, яка представляла цю службу. Інспектор сектору реагування Алла Ралко брала участь у кількох миротворчих місіях, об'їздила півсвіту, досконало володіє англійською мовою, знає французьку. І це все завдяки любові до навчання й бажанню досягти професійних висот. Вправа «планка», яку охоче виконували представники кожної зі шкіл спільно з нею, показала, що діти у нас витривалі та справні. А на завершення дійства в ошатному дворі будинку культури учнів чекали представники патрульної поліції, які демонстрували сучасний автомобіль та засоби захисту, фотографувалися з дітьми та залюбки спілкувалися на рівних.

На завершення хотілося б відзначити розуміння, організаційність та підтримку обох ОТГ, які завжди є надійними партнерами центру зайнятості, та окремо висловити вдячність Білоцерківській ОТГ, що гостинно приймала всіх учасників.

Тетяна ДАЦЕНКО,
фахівець із профорієнтації
Великобагачанської
районної філії Полтавського
обласного центру зайнятості.